

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713529216/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„Mit Kiød med reene Jæg og tyve Daler.
„For mindre sælger jeg det ei.
„Har du saa mange?“ — Hunden svarte: *Nei!* —
„Slet ingen?“ — *Nei!* — Ja du kan faae Credit,
„Dog, notabene, kun paa fiorten Dage —
„Men hvis du ikke saa gjør kandt og qvit,
„Saa snart jeg kommer her tilbage,
„Saa tager jeg dig selv med Hale, Sæl og Krop!
„Paa disse Vilkaar kan du tage Nødet;
„Indgaaer du dem?“ — *Top*, sagde Hunden, *Top!*
Dg gav sig strax i færd med Kiødet,
I Spidsen af de andre, som han bad,
Med al den Artighed, man kan forlange
Paa Corvet, tage Deel i dette Naalid Mad;
Dg alle spiste som de kunde best.

„Ja! Ja!“ brød Helten ud, „byd du kun frit saa mange,
„Dig synes, paa dit Kiød til Gæst!
„Jeg holder mig til dig om Penge;
„Farvel saa længe!“

Jeg nu vel ikke længer delge kan,
At stائفels Manden
En Skrue havde løs i Panden;
Dg dog — men nei! som sagt, det ei gaaer an,
At redde ham, i Hensigt til forstanden.

De fiorten Dage gik; men hvor det gik i dem;
Hvad han sig foretog, da han kom hjem;
Hvordan for Kiødets Salg Noer Birte skændte;
Kort, alt hvad Helten i de fiorten Dage hændte,
Derom Historien er taus;
Jeg ligesaa. Jeg aldrig lyve gider
Uf Angest for at lyve snars;
Paa Sandhed, ei paa Pegasus, jeg rider —

Jeg tager fielden fra, og lægger aldrig til.
Min Kæjer fylde feldt det Hul, hvordan han vil.

Imidlertid det er en gammel Skik,
Som ikke synes mig saa dum:
At give Kæseren lidt Pusterum,
Hvor Eventyret huller fik;
Thi dermed er enhver just ikke kent,
At tænke paa, hvad der kan være hendt,
Særdeles folk, som ingen Tænken lider.
Et saadant Pusterum bestaaer som oftest i
En Interims Ansejning til de ni,
Hvis græske Navne jeg ei nævne gider,
Hvorved man sødeligen slumrer hen,
Og vaagner siden styrket op igien.
Men mange, for Exempels Skyld, Horaz,
Paastaac, den Pustemaade reent er fias,
Og raade til at fylde slige huller
Med Ting, som siges bør, men ikke før er sagt,
Og siden ikke got foruden hæsligt Bulder
I Eventyret kunde blive bragt.
At læse noget nyt, man ikke kiedes over,
Det er den sande Pusten, kiære Ven!
Jeg den saa regelret just ikke lover;
Men dog, velan! vi vil forsøge den.

I gammel Tid var det i visse Maader
Meer tungt end nu, at være kronet Mand
(Med slig jeg meener een, som over Land
Og hvad der er i Landet raader),
Især mig synes een Gienvordighed,
Som Kongerne var fordum plaged med,
Hvis man skal troe de stæmme Traditioner,
Der os i Livets Daar tidt gjorde Sønnen sød
Paa Ammens eller Barnepigens Skød,

;